

Arrest

nr. 256 852 van 21 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A.-S. ROGGHE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Bakhtiar afkomstig uit Iran en heeft u de Iraanse nationaliteit. Als kind woonde u met uw ouders in Khuzestan (Iran). Op uw acht of negen jaar begon uw neef langs moederszijde M. (...) u seksueel te misbruiken. Later begon een andere neef langs moederszijde G. (...) dit ook te doen. Beiden waren achttien of twintig jaar oud. U werd ook misbruikt door twee of drie mensen die u niet kende. Op uw zestiende verhuisde u met uw ouders naar Isfahan (Iran). Maar M. (...) kwam ook naar daar en zette het misbruik verder. Hij bracht u ook naar andere mensen die u misbruikten. Ook een andere neef langs moederskant E. (...) misbruikte u. Omdat u ouder werd, werd u ook bedreigd door hen, onder meer met een mes. Er werd u ook gezegd dat zij een foto en een film van u hadden. Wanneer u terugkwam van uw militaire dienst was uw vader plots gestorven. U vermoedt dat uw neven hem een foto of film toonden van u en hij hierdoor stierf. Wanneer u twee- of

drieëntwintig was, leerde u Ma. (...) kennen die op dat moment negentien was. Zij is het kleinkind van de broer van uw moeder en zij was met haar moeder en zus bij jullie in Isfahan op familiebezoek. Wanneer er familiebezoek was, was het gebruikelijk dat jullie als mannen in een verblijf in de tuin sliepen. 's Ochtends kwam Ma. (...) u wekken om u thee te geven. Jullie spraken een halfuur met elkaar en zij gaf u tevens haar nummer. Twee dagen later nam u contact met Ma. (...) op en communiceerden jullie stiekem via tekstberichten en telefoontjes. Ongeveer twee maanden na jullie eerste ontmoeting, kwam Ma. (...) opnieuw op bezoek – bij andere familieleden - in Isfahan. Jullie spraken in de vroege avond af bij de ingang van het attractiepark. Jullie zaten verscholen achter bomen op de parking en jullie hebben wat gepraat en gekust. Ma. (...) had echter niet veel tijd en moest snel terug weg. Jullie hielden opnieuw telefonisch contact en spraken twee weken later opnieuw op dezelfde plek af, waar jullie ook intiem waren. Een week later kwam haar familie achter jullie relatie. Ma. (...) werd geslagen en opgesloten in de schuur tot ze alles bekende. Haar ouders belden uw moeder op en vertelden dit alles aan haar. Ze dreigden er tevens mee u te doden omdat u hun dochter had besmeurd. Uw moeder vertelde u dat er gevolgen zouden zijn voor jullie allemaal tenzij u zou vertrekken. U dook eerst onder bij uw zus Mi. (...) in Foulad Shahr (Iran) waar u twee dagen bleef, om dan naar Khuzestan te gaan bij uw broer R. (...). Na een week vertrok u hier waarna u anderhalf jaar bij een vriend in Teheran verbleef. Het misbruik stopte eveneens wanneer u Isfahan verliet. Hierna ging u een dag of twee terug naar Isfahan naar uw moeder waarna u naar Saveh (Iran) ging omdat u daar werk gevonden had. Wanneer u in Saveh was, kwam de familie van Ma. (...) achter uw telefoonnummer en vielen zij, met name G. (...), I. (...) en M. (...), alsook andere familieleden, u lastig. Zij kwamen er eveneens achter dat u in Saveh woonde. U veranderde steeds van telefoonnummer en na een jaar verhuisde u naar Teheran omdat u bang was dat uw familieleden u zouden vinden. Na acht maanden of een jaar verhuisde u dan naar Genaveh omdat u opnieuw telefonisch werd bedreigd. U vermoedde dat zij dit te weten kwamen door aannemers omdat zowel u als zij in de bouw werkten. U woonde iets langer dan een jaar in Genaveh, maar ook hier werd u opnieuw telefonisch bedreigd. U ging hierna twee dagen bij vrienden in Isfahan logeren waarna u opnieuw naar Teheran verhuisde voor iets langer dan een jaar. Ook hier werd u telefonisch bedreigd. U ging hierna dan opnieuw naar Genaveh waar u vijf maanden verbleef en in de bouw werkte waarbij u opnieuw telefonisch bedreigd werd. Hierna verbleef u een tijdje op verschillende adressen in Isfahan, onder meer bij uw zus. In deze periode gingen ze wel bij uw moeder langs om te vragen waar u was. Zeven, acht of tien maanden voor u vertrok uit Iran ging u nog op bezoek bij uw moeder in Isfahan. Wanneer u daar was kwamen er mannen met zwaarden aan de deur. U wou de deur opendoen, maar uw moeder smeekte u om te vluchten, wat u deed. Hierna kwamen de mannen binnen, maar ze vonden u niet en vertrokken weer. Uw moeder werd als gevolg hiervan naar het ziekenhuis gebracht. Hierna ging u nog naar uw broer in Khuzestan om van daaruit naar Teheran te gaan bij een vriend. Van hieruit vertrok u naar Turkije omdat u wist dat zolang u in Iran zou blijven, het niet voorbij zou gaan. U reisde met het vliegtuig van Iran naar Turkije om twee maanden later legaal naar Servië door te reizen. U verbleef gedurende tweeënhalf jaar in Servië en Bosnië om vervolgens met de hulp van een smokkelaar België te bereiken. Onderweg werd uw rugzak met uw paspoort in door de politie in Kroatië verbrand. U werd ook hard op uw hoofd geslagen door hen. Op 18 september 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. In België ging u met een Iraanse medebewoonster twee of drie keer naar de kerk nadat zij u dat had voorgesteld. U was op zoek naar rust en nieuwsgierig. U voelde zich aangesproken door het christendom, maar wegens Covid-19 kon u niet verder naar de kerk gaan. U bidt dagelijks wanneer u opstaat. Door alles wat u meemaakte, bent u fysiek en mentaal kapot. Ter ondersteuning van uw identiteit en of uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een kopie van uw cart-e-melli (nationale kaart); een kopie van uw militaire kaart; een kopie van een document dat u uw militaire dienst volbracht heeft; een kopie van de eerste pagina van de shenasnameh van uw moeder; twee videobestanden gefilmd tijdens uw reis naar België, waarvan één niet kan worden afgespeeld en het andere een rivier toont; een kopie van een brief van Solentra vzw waaruit blijkt dat u daar psychologisch begeleid wordt, d.d. 15/07/2020.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en een brief van Solentra vzw blijkt immers dat u psychologisch begeleid wordt. U verklaarde tevens vaak hoofdpijn te hebben, onder meer als u spreekt. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u de mogelijkheid geboden om pauzes te nemen en het persoonlijk onderhoud eventueel verder te zetten op een latere datum (CGVS II, p. 2, 17).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest bij een terugkeer het slachtoffer te worden van een eerwraak omwille van een verboden relatie. Tevens werd u door familieleden en vreemden seksueel misbruikt in Iran en heeft u daar een trauma aan overgehouden. U werd door deze personen eveneens bedreigd.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken de relatie met Ma. (...) en de daaruit volgende eerwraak niet vermeldde (Vragenlijst CGVS bij DVZ). Uw verklaringen dat u hier geen vragen over gesteld werden en u het destijds misschien niet goed begrepen of uitgelegd had (CGVS I, p. 17), volstaan dan ook geenszins. Immers van een verzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij van bij de aanvang van zijn verzoek tot internationale bescherming alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest, en dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, te meer u zelf aangaf dat deze relatie een directe vluchtaanleiding vormde om Iran te verlaten (CGVS I, p. 8). Bijgevolg zet dit de geloofwaardigheid van uw beweerde relatie met Ma. (...) en de daaruit volgende eerwraak fundamenteel op de helling.

Dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde relatie met Ma. (...) en de daaraan verbonden eerwraak blijkt eveneens door de opeenvolgende merkwaardigheden en incoherenties die werden vastgesteld in uw verklaringen. Zo is het bevreemdend dat u zich, hoewel zij samen met haar moeder en zus op bezoek kwam bij u thuis, u zich deze namen niet meer kan herinneren, te meer u aanvankelijk hiervoor als verklaring gaf dat u haar moeder nooit ontmoet had om dan even later te stellen dat u haar moeder wel degelijk had ontmoet tijdens een familiebezoek (CGVS I, p. 8-9). Verder is het opvallend dat u twee keer met Ma. (...) in het openbaar in Isfahan afsprak. De tweede keer werden jullie zelf intiem (CGVS I, p. 11-12). Geconfronteerd met het feit dat dit gezien de situatie en dat jullie familie hadden in Isfahan wel risicovol was, stelde u dat het een plek was waar eigenlijk bijna niemand komt (CGVS I, p. 12). Dat u dergelijk risico neemt in een land waar dergelijke zaken verboden zijn en rekening houdend met uw bewering dat men niet zo maar een relatie begint (CGVS I, p. 8), lijkt weinig geloofwaardig. Het is verder bevreemdend dat u, die gezocht wordt door familieleden – langs moederskant – in eerste instantie onderduikt bij uw eigen familie, met name bij uw zus en uw broer (CGVS I, p. 13). Immers dit zouden logische plekken zijn om u te vinden. Ook wanneer u de daarop volgende jaren tussen onder meer de steden Teheran, Saveh en Genaveh verhuisde, is het bevreemdend dat de familie van Ma. (...) steeds achter uw telefoonnummer – dat u steeds veranderde – kwam, waarna ze u telefonisch bedreigden, ze wisten in welke stad u zich bevond, maar dat ze u gedurende al die jaren niet vonden (CGVS I, p. 13-16). Immers gevraagd hoe zij er bijvoorbeeld achter kwamen dat u in Saveh of Teheran verbleef, repliceerde u dat uw neef veel connecties had en dat zij al jaren in de bouwsector werkten waardoor zij veel aannemers kennen (CGVS I, p. 14-15). Rekening houdend met deze verklaringen is het dan ook weinig geloofwaardig dat u gedurende al die jaren jobs bleef uitoefenen in de bouwsector (CGVS I, p. 6, 14, 16). Bovendien keerde u nog een aantal keer terug naar uw zus en uw moeder die nog steeds in Isfahan – evenwel op een ander adres – woonden (CGVS, p. 14, 16). Geconfronteerd met uw risicovol gedrag gaf u aan dat u niet echt wist waar u mee bezig was en dat u heel wat beslissingen nam die niet rationeel waren (CGVS I, p. 17). Gelet op de ernst van de door u beweerde bedreigingen en de regelmaat ervan komt deze uitleg echter weinig overtuigend over. Immers van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven kan redelijkerwijze verwacht worden dat deze persoon enige voorzichtigheid aan de dag legt. In dit kader mist uw bewering dat u dan uiteindelijk even naar Turkije ging in de hoop dat het zou overwaaien ook elke overtuigingskracht (CGVS I, p. 13, 17). Daarnaast heeft u ook geen enkel idee hoe het Ma. (...) is vergaan sinds jullie familie achter jullie relatie kwam. U stelde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u pogingen had ondernomen om informatie te bekomen, maar dat niemand u wou inlichten (CGVS I, p. 13). Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud verklaarde u echter dat u niemand iets over haar lot had gevraagd omdat u beschaamd was (CGVS II, p. 8). U stelde eveneens dat u niet wist wie u het kon vragen (CGVS II, p. 8). Gelet op het feit dat u nog wel contact heeft met uw moeder – die nog contact had met haar familie gezien zij op de hoogte was dat haar broer, de grootvader van Ma. (...), was overleden (CGVS, p. 3-4) – overtuigt deze verklaring niet.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw beweerde relatie met Ma. (...) en de daaruit volgende problemen geen enkel geloof kan worden gehecht.

Wat betreft het door u aangehaalde seksueel misbruik door familieleden en anderen dat startte wanneer u acht jaar oud was (CGVS I, p. 8 / CGVS II, p. 9), dient te worden opgemerkt dat – hoe verwerpelijk deze feiten ook zijn – uit uw verklaringen niet kan worden vastgesteld dat u hieromtrent nog een actuele

vrees voor vervolging of ernstige schade heeft. Immers u kon niet aangeven wanneer dit misbruik stopte, u verklaarde dat u dit niet meer wist, u geen idee had over de datum of een jaar en dit allemaal zwart was voor u. U kon dit evenmin situeren aan de hand van uw ontmoeting van Ma. (...) (CGVS II, p. 11, 12). U gaf echter wel een aantal keer aan dat het misbruik stopte wanneer u uit Isfahan wegging en dat dit was nadat uw relatie met Ma. (...) ontdekt werd en dus meer dan enkele jaren geleden (CGVS II, p. 11, 13, 15). Hoewel u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal niet meer kon situeren wanneer deze relatie eindigde (CGVS II, p. 13-14), verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u ten tijde van uw ontmoeting met Ma. (...) twee- of drieëntwintig was (CGVS I, p. 9). Uit het geheel aan uw daaropvolgende verklaringen blijkt dat jullie iets minder dan 3 maanden een relatie hadden alvorens deze ontdekt werd (CGVS I, p. 9, 11, 12). Gezien dat u sindsdien nog een aantal jaar in Iran verbleef, werd u gevraagd wat u vreest omtrent dit misbruik. U reliceerde hier enkel dat als u terug kon gaan naar Iran, u niet naar hier was gekomen om ondervraagd te worden (CGVS II, p. 16). Rekening houdend met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde relatie met Ma. (...) en de daaruit volgende problemen waardoor u jaren op de vlucht was binnen Iran, dient besloten te worden dat u het het Commissariaat-generaal onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond, reële situatie (aangezien u aangaf dat het misbruik stopte) en de werkelijke redenen waarom u uw land verlaten heeft verlaten. Ook wat betreft wat uw eigen broer en zussen wisten van dit misbruik en hun reactie hierop, bleef u uitermate vaag in uw verklaringen. Zo stelde u aanvankelijk dat niemand van hen iets wist van dit misbruik, om even later te verklaren dat uw broer R. (...) en uw zussen Mar. (...), Mas. (...), Mi. (...) en S. (...) dit wel wisten. Buiten S. (...) kon u niet aangeven wanneer zij dit te weten waren gekomen, maar u veronderstelde dit door de manier waarop zij zich tegen u gedroegen (CGVS II, p. 15-16). Hun gedrag ten opzichte van u beperkte zich tot het niet opnemen van hun telefoon als u hen belde. Bovendien blijkt u wel degelijk nog contact te hebben met uw broer R. (...) die u hierover niet beledigde (CGVS II, p. 16, 17, 18).

U stelde een trauma te hebben ten gevolge van dit misbruik en gedurende uw reis ook zaken te hebben gezien waardoor het slechter met u ging (CGVS I, p. 3, 8, 17). U verklaarde hiervoor in behandeling te zijn bij een therapeut en diende ter staving hiervan een brief in van Solentra vzw. U gaf ook aan dat u tijdens uw reis naar België werd geslagen door de politie in Kroatië en u zware hoofdletsels had (CGVS I, p. 6 / CGVS II, p. 12). U impliceerde eveneens dat u daardoor bepaalde zaken niet meer weet (CGVS II, p. 12). Er dient echter vastgesteld te worden dat in het schrijven van Solentra vzw evenwel louter staat dat u psychologisch begeleid wordt op tweewekelijkse basis en dat therapie aangewezen is en noodzakelijk wordt geacht. Dat u ten gevolge van uw trauma's geheugenproblemen zou kennen, wordt hier evenwel niet in vermeldt. Bijgevolg is dit onvoldoende als verklaring voor de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden. Psychologische problemen op zich ressorteren bovendien niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw bewering interesse te tonen in het christendom en deze aan het verkennen te zijn (CGVS I, p. 3), dient vastgesteld te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw oprechtheid hieromtrent. U verklaarde twee of drie keer – voor de uitbraak van Covid-19 - naar de kerk te zijn gegaan, maar u wist niet welke kerk dit was of waar zij gelegen was, noch binnen welke stroming van het christendom zij te plaatsen was (CGVS I, p. 3). U ging enkel mee naar de kerk omdat een medebewoonster van het centrum waar u verblijft u dit gevraagd had. Zij sprak u zelf niet over het christendom, maar zei enkel dat een kerkbezoek u goed zou doen (CGVS I, p. 18). Hoewel u stelde dat u door deze kerkbezoeken tot rust kwam, u hierdoor interesse kreeg in het christendom en er meer over wou leren (CGVS I, p. 3, 17-18), is het dan ook opmerkelijk dat u even later zelf aangaf dat u het niet had zitten bestuderen (CGVS I, p. 18). Bovendien blijkt eveneens uit uw verklaringen dat u tijdens deze hele periode dat u niet naar de kerk kon gaan, u zich op geen enkele manier verdiepte of informeerde over het christendom (CGVS I, p. 18 / CGVS II, p. 3). Nochtans verblijft u in hetzelfde opvangcentrum als diegene die u mee naar de kerk nam. Dat u met haar niet over het christendom spreekt omdat zij zelf veel problemen kent (CGVS II, p. 3), is gezien dat zij diegene was die u meenam naar de kerk weinig geloofwaardig. Uw bewering dat u daarentegen wel dagelijks bidt (CGVS II, p. 2), is evenwel onvoldoende om uw gebrek aan interesse in de leer van het christendom te verklaren. Immers redelijkerwijze kan er verondersteld worden dat een bekering tot een ander geloof een fundamentele, weloverwogen en geïnformeerde, levensgebeurtenis is.

De door u neergelegde documenten wijzen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit noch deze van uw moeder worden hier niet betwist. Het filmpje toont enkel een rivier, maar zegt niets over de feitelijke omstandigheden waarin dit gefilmd werd. De brief van Solentra vzw werd reeds hierboven besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van "de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, artikel 1 van het verdrag van Genève van 28.07.1951 betreffende de status van Vluchtelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redgelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht".

Omtrent zijn relatie met Ma., doet verzoeker gelden:

"Toen hij in België aankwam dacht verzoeker niet dat dit probleem in overweging kon worden genomen. Hij dacht dat het een louter privé probleem was. Wanneer de beschermingsagent hem heeft gevraagd alle redenen uit te leggen waarom hij zijn land had verlaten heeft hij het probleem van seksueel geweld vermeld maar ook de gevolgen in verband met zijn relatie met Ma.(...)"

Bij zijn eerste gehoor bij het CGVS, dit op 13 juli 2020 heeft de beschermingsagent hem enkel vragen in dit verband gesteld. Het is alleen in het kader van het tweede gehoor dat de vervolgingen in verband met het seksueel geweld werden besproken. Verzoeker heeft zich beperkt op de vragen te antwoorden.

Trouwens heeft het CGVS tegenstrijdigheden over de context van deze relatie opgemerkt.

CGVS verwijt hem te hebben verklaard dat hij de moeder van Ma.(...) nooit had ontmoet en daarna deze één keer te hebben gezien.

In feite maakt de familie van Ma.(...) deel van zijn verre familie uit. Ma.(...) en haar moeder kwamen op bezoek bij de woning van de ouders van Verzoeker. Zij bleven slapen bij de ouders van Verzoeker.

Volgens de traditie hebben de mannen van het huis buiten geslapen rekening houdend met een « vreemde » vrouwelijke aanwezigheid thuis. Verzoeker, die bij zijn ouders laat thuiskwam, is dus buiten gebleven. Hij heeft eigenlijk geen contact met de moeder van Ma.(...) gehad. Hij heeft haar gewoon gemerkt. Daarentegen heeft hij Ma.(...) kunnen ontmoeten die bij hem buiten kwam.

Dit alles is door Verzoeker tijdens het gehoor bevestigd.

Het CGVS begrijpt ook niet waarom Verzoeker dergelijk risico heeft kunnen nemen om Ma.(...) in het openbaar te ontmoeten, terwijl zo'n relatie verboden was. Verzoeker erkent dat hij risico's heeft genomen. Toch dringt hij op het feit aan dat hij verliefd was en dat het verlangen haar te ontmoeten sterker dan het verbod was. In de Iraanse samenleving zijn taboes en verboden sterk maar de jeugd probeert deze te omzeilen. Deze kan niet voortdurend onder controle en gepest leven."

Met betrekking tot het door hem ondergane seksuele misbruik, stelt verzoeker:

"In feite, al heel lang, wisten zijn broer en zusters niets maar dan hebben zij kennis ervan gehad. Verzoeker wist niet dat zij op de hoogte van de seksuele misbruiken waren. Hij heeft enkel later vernomen dat zijn broers en zussen op de hoogte waren."

Vervolgens gaat verzoeker in op het neergelegde attest van de vzw Solentra. In dit kader voert hij aan:

"Het CGVS heeft dit in overweging niet genomen. Dit attest is in de beslissing vermeld maar enkel om erop te wijzen dat dit attest volstaat niet om inconsistenties of tegenstrijdigheden te rechtvaardigen. Dit attest ter rechtvaardiging van de noodzaak van een follow-up en een therapie op zijn minst om de twee weken onderstreept het trauma geleden door Verzoeker."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofddorde om de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 48/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, te dezen zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Evenmin geeft verzoeker aan welke bepaling(en) van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet *in casu* en door de bestreden beslissing zou(den) zijn geschonden. Voorts werkt hij niet uit waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing niet op dienstige wijze aanvecht of betwist waar terecht wordt vastgesteld dat, zoals hij overigens ook zelf duidelijk aangaf in de vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" DVZ, in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

De motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing luiden als volgt:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en een brief van Solentra vzw blijkt immers dat u psychologisch begeleid wordt. U verklaarde tevens vaak hoofdpijn te hebben, onder meer als u spreekt. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u de mogelijkheid geboden om pauzes te nemen en het persoonlijk onderhoud eventueel verder te zetten op een latere datum (CGVS II, p. 2, 17).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

(...)

U stelde een trauma te hebben ten gevolge van dit misbruik en gedurende uw reis ook zaken te hebben gezien waardoor het slechter met u ging (CGVS I, p. 3, 8, 17). U verklaarde hiervoor in behandeling te zijn bij een therapeut en diende ter staving hiervan een brief in van Solentra vzw. U gaf ook aan dat u tijdens uw reis naar België werd geslagen door de politie in Kroatië en u zware hoofdletsels had (CGVS I, p. 6 / CGVS II, p. 12). U impliceerde eveneens dat u daardoor bepaalde zaken niet meer weet (CGVS II, p. 12). Er dient echter vastgesteld te worden dat in het schrijven van Solentra vzw evenwel louter staat dat u psychologisch begeleid wordt op tweewekelijkse basis en dat therapie aangewezen is en noodzakelijk wordt geacht. Dat u ten gevolge van uw trauma's geheugenproblemen zou kennen, wordt hier evenwel niet in vermeldt. Bijgevolg is dit onvoldoende als verklaring voor de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden. Psychologische problemen op zich ressorteren bovendien niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming."

Verzoeker betwist in het verzoekschrift nergens dat het betreffende attest niet van aard is om de gedane vaststellingen te verklaren. Bijgevolg blijven de motieven dienaangaande onverminderd overeind.

Waar verzoeker wel benadrukt dat het attest de noodzaak van een follow-up en therapie onderstreept, dient verder te worden opgemerkt dat verzoeker geheel niet aannemelijk maakt dat de psychische problemen in zijner hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.5. Verzoeker stelt niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van drie redenen. Ten eerste zou hij er riskeren te worden geviséerd of vervolgd ten gevolge van zijn verboden relatie met Ma. Ten tweede zou hij er in het verleden seksueel zijn misbruikt. Ten derde zou hij sedert zijn aankomst in Europa interesse hebben betoond in het christendom.

Met betrekking tot de eerste reden ten gevolge waarvan verzoeker stelt niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken de relatie met Ma. (...) en de daaruit volgende eerwraak niet vermeldde (Vragenlijst CGVS bij DVZ). Uw verklaringen dat u hier geen vragen over gesteld werden en u het destijds misschien niet goed begrepen of uitgelegd had (CGVS I, p. 17), volstaan dan ook geenszins. Immers van een verzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij van bij de aanvang van zijn verzoek tot internationale bescherming alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest, en dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, te meer u zelf aangaf dat deze relatie een directe vluchtaanleiding vormde om Iran te verlaten (CGVS I, p. 8). Bijgevolg zet dit de geloofwaardigheid van uw beweerde relatie met Ma. (...) en de daaruit volgende eerwraak fundamenteel op de helling.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat hij zou hebben gedacht dat zijn problemen en vrees ten gevolge van zijn verboden relatie niet in overweging zouden (kunnen) worden genomen, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen en doet geenszins afbreuk aan de vaststelling dat van hem kon worden verwacht dat hij deze problemen en vrees bij de DVZ zou hebben aangehaald. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als zijn verboden relatie met Ma. en de hieruit voortgesproten problemen en vrees hierin niet zou hebben vermeld. Daarenboven liet verzoeker bij de DVZ niet enkel na om van deze problemen melding te maken, doch ontkende hij er eenduidig het bestaan van deze problemen. Wanneer hem bij de DVZ werd gevraagd of hij benevens de problemen die hij had aangehaald in zijn land van herkomst nog andere problemen had gekend, dit met zijn autoriteiten, met zijn medeburgers of van andere aard, stelde verzoeker immers duidelijk van niet (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.7.).

Verder wordt omtrent verzoekers voorgehouden relatie met Ma. en de hieruit voortgesproten problemen en vrees in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde relatie met Ma. (...) en de daaraan verbonden eerwraak blijkt eveneens door de opeenvolgende merkwaardigheden en incoherenties die werden vastgesteld in uw verklaringen. Zo is het bevreemdend dat u zich, hoewel zij samen met haar moeder en zus op bezoek kwam bij u thuis, u zich deze namen niet meer kan herinneren, te meer u aanvankelijk hiervoor als verklaring gaf dat u haar moeder nooit ontmoet had om dan even later te stellen dat u haar moeder wel degelijk had ontmoet tijdens een familiebezoek (CGVS I, p. 8-9).”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Voor de bevreemdende vaststelling dat hij de namen van de moeder en de zus van Ma. ondanks dat zij samen op bezoek kwamen bij hem thuis niet meer kon noemen, biedt hij geen verklaring. De incoherentie omtrent het al dan niet ontmoeten van de moeder van Ma., heft verzoeker voorts op generlei wijze op. Zijn voormelde verklaringen hieromtrent waren immers duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de nuanceringsen die hij *post factum* tracht aan te brengen. De ene keer gaf hij duidelijk aan dat hij haar nooit had ontmoet. De andere keer gaf hij aan dat hij haar wel had ontmoet.

Voorts wordt in de bestreden beslissing betreffende verzoekers beweerde relatie met Ma. en de hieruit volgende problemen en vrees met reden aangegeven:

“Verder is het opvallend dat u twee keer met Ma. (...) in het openbaar in Isfahan afsprak. De tweede keer werden jullie zelf intiem (CGVS I, p. 11-12). Geconfronteerd met het feit dat dit gezien de situatie en dat jullie familie hadden in Isfahan wel risicovol was, stelde u dat het een plek was waar eigenlijk bijna niemand komt (CGVS I, p. 12). Dat u dergelijk risico neemt in een land waar dergelijke zaken verboden zijn en rekening houdend met uw bewering dat men niet zo maar een relatie begint (CGVS I, p. 8), lijkt weinig geloofwaardig.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij erkent namelijk uitdrukkelijk het risicovolle karakter van zijn gedrag. Met zijn verwijzing naar zijn verlangen om bij Ma. te zijn en naar het gegeven dat de jeugd het verbod op dergelijke relaties in Iran tracht te omzeilen, biedt verzoeker voor dit risicovolle gedrag verder in het geheel geen verklaring. Hiermee verklaart hij namelijk niet waarom zij ervoor kozen om meermaals in het openbaar en op een plek waar zij familie hadden af te spreken.

Verzoeker laat de bestreden beslissing bovendien geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Het is verder bevreemdend dat u, die gezocht wordt door familieleden – langs moederskant – in eerste instantie onderduikt bij uw eigen familie, met name bij uw zus en uw broer (CGVS I, p. 13). Immers dit zouden logische plekken zijn om u te vinden. Ook wanneer u de daarop volgende jaren tussen onder meer de steden Teheran, Saveh en Genaveh verhuisde, is het bevreemdend dat de familie van Ma. (...) steeds achter uw telefoonnummer – dat u steeds veranderde – kwam, waarna ze u telefonisch bedreigden, ze wisten in welke stad u zich bevond, maar dat ze u gedurende al die jaren niet vonden (CGVS I, p. 13-16). Immers gevraagd hoe zij er bijvoorbeeld achter kwamen dat u in Saveh of Teheran verbleef, repliceerde u dat uw neef veel connecties had en dat zij al jaren in de bouwsector werkten waardoor zij veel aannemers kennen (CGVS I, p. 14-15). Rekening houdend met deze verklaringen is het dan ook weinig geloofwaardig dat u gedurende al die jaren jobs bleef uitoefenen in de bouwsector (CGVS I, p. 6, 14, 16). Bovendien keerde u nog een aantal keer terug naar uw zus en uw moeder die nog steeds in Isfahan – evenwel op een ander adres – woonden (CGVS, p. 14, 16). Geconfronteerd met uw risicovol gedrag gaf u aan dat u niet echt wist waar u mee bezig was en dat u heel wat beslissingen nam die niet rationeel waren (CGVS I, p. 17). Gelet op de ernst van de door u beweerde bedreigingen en de regelmaat ervan komt deze uitleg echter weinig overtuigend over. Immers van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven kan redelijkerwijze verwacht worden dat deze persoon enige voorzichtigheid aan de dag legt. In dit kader mist uw bewering dat u dan uiteindelijk even naar Turkije ging in de hoop dat het zou overwaaien ook elke overtuigingskracht (CGVS I, p. 13, 17).”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd overeind.

Verzoeker laat de bestreden beslissing eveneens volledig onverlet waar gesteld wordt:

“Daarnaast heeft u ook geen enkel idee hoe het Ma. (...) is vergaan sinds jullie familie achter jullie relatie kwam. U stelde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u pogingen had ondernomen om informatie te bekomen, maar dat niemand u wou inlichten (CGVS I, p. 13). Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud verklaarde u echter dat u niemand iets over haar lot had gevraagd omdat u beschaamd was (CGVS II, p. 8). U stelde eveneens dat u niet wist wie u het kon vragen (CGVS II, p. 8). Gelet op het feit dat u nog wel contact heeft met uw moeder – die nog contact

had met haar familie gezien zij op de hoogte was dat haar broer, de grootvader van Ma. (...), was overleden (CGVS, p. 3-4) – overtuigt deze verklaring niet.”

Ook deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoeker deze volledig onverlet laat, blijven zij onverminderd gelden.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing aangaande verzoekers vermeende relatie met Ma., de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid en zijn zelfverklaarde, hierop gebaseerde vrees, met recht geconcludeerd als volgt:

“Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw beweerde relatie met Ma. (...) en de daaruit volgende problemen geen enkel geloof kan worden gehecht.”

Met betrekking tot de tweede reden waarom verzoeker stelt niet te kunnen terugkeren naar Iran, met name het gegeven dat hij er in het verleden seksueel zou zijn misbruikt, wordt in de bestreden beslissing, mede gelet op hetgeen voorafgaat, verder terecht gesteld:

“Wat betreft het door u aangehaalde seksueel misbruik door familieleden en anderen dat startte wanneer u acht jaar oud was (CGVS I, p. 8 / CGVS II, p. 9), dient te worden opgemerkt dat – hoe verwerpelijk deze feiten ook zijn - uit uw verklaringen niet kan worden vastgesteld dat u hieromtrent nog een actuele vrees voor vervolging of ernstige schade heeft. Immers u kon niet aangeven wanneer dit misbruik stopte, u verklaarde dat u dit niet meer wist, u geen idee had over de datum of een jaar en dit allemaal zwart was voor u. U kon dit evenmin situeren aan de hand van uw ontmoeting van Ma. (...) (CGVS II, p. 11, 12). U gaf echter wel een aantal keer aan dat het misbruik stopte wanneer u uit Isfahan wegging en dat dit was nadat uw relatie met Ma. (...) ontdekt werd en dus meer dan enkele jaren geleden (CGVS II, p. 11, 13, 15). Hoewel u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal niet meer kon situeren wanneer deze relatie eindigde (CGVS II, p. 13-14), verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u ten tijde van uw ontmoeting met Ma. (...) twee- of drieëntwintig was (CGVS I, p. 9). Uit het geheel aan uw daaropvolgende verklaringen blijkt dat jullie iets minder dan 3 maanden een relatie hadden alvorens deze ontdekt werd (CGVS I, p. 9, 11, 12). Gezien dat u sindsdien nog een aantal jaar in Iran verbleef, werd u gevraagd wat u vreest omtrent dit misbruik. U repleceerde hier enkel dat als u terug kon gaan naar Iran, u niet naar hier was gekomen om ondervraagd te worden (CGVS II, p. 16). Rekening houdend met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde relatie met Ma. (...) en de daaruit volgende problemen waardoor u jaren op de vlucht was binnen Iran, dient besloten te worden dat u het Commissariaat-generaal onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond, reële situatie (aangezien u aangaf dat het misbruik stopte) en de werkelijke redenen waarom u uw land verlaten heeft verlaten.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Bijgevolg blijven zij onverminderd gehandhaafd.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing in het kader van het voorgaande met recht gemotiveerd:

“Ook wat betreft wat uw eigen broer en zussen wisten van dit misbruik en hun reactie hierop, bleef u uitermate vaag in uw verklaringen. Zo stelde u aanvankelijk dat niemand van hen iets wist van dit misbruik, om even later te verklaren dat uw broer R. (...) en uw zussen Mar. (...), Mas. (...), Mi. (...) en S. (...) dit wel wisten. Buiten S. (...) kon u niet aangeven wanneer zij dit te weten waren gekomen, maar u veronderstelde dit door de manier waarop zij zich tegen u gedroegen (CGVS II, p. 15-16). Hun gedrag ten opzichte van u beperkte zich tot het niet opnemen van hun telefoon als u hen belde. Bovendien blijkt u wel degelijk nog contact te hebben met uw broer R. (...) die u hierover niet beledigde (CGVS II, p. 16, 17, 18).”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Waar hij eenvoudigweg aangeeft dat zijn broers en zussen lang niets wisten van het misbruik maar hiervan nadien kennis kregen, alsmede dat hij zelf initieel niet wist dat zij op de hoogte waren doch dit later vernam, dient namelijk te worden opgemerkt dat verzoeker hiermee in het geheel geen verklaring kan bieden voor de voormelde, vage, incoherente en tegenstrijdige verklaringen die hij hierover aflegde tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Aangaande de derde door verzoeker aangehaalde reden waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Iran, wordt in de bestreden beslissing voorts terecht gesteld:

“Wat betreft uw bewering interesse te tonen in het christendom en deze aan het verkennen te zijn (CGVS I, p. 3), dient vastgesteld te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw oprechtheid hieromtrent. U verklaarde twee of drie keer – voor de uitbraak van Covid-19 - naar de kerk te zijn gegaan, maar u wist niet welke kerk dit was of waar zij gelegen was, noch binnen welke stroming van het christendom zij te plaatsen was (CGVS I, p. 3). U ging enkel mee naar de kerk omdat een

medebewoonster van het centrum waar u verblijft u dit gevraagd had. Zij sprak u zelf niet over het christendom, maar zei enkel dat een kerkbezoek u goed zou doen (CGVS I, p. 18). Hoewel u stelde dat u door deze kerkbezoeken tot rust kwam, u hierdoor interesse kreeg in het christendom en er meer over wou leren (CGVS I, p. 3, 17-18), is het dan ook opmerkelijk dat u even later zelf aangaf dat u het niet had zitten bestuderen (CGVS I, p. 18). Bovendien blijkt eveneens uit uw verklaringen dat u tijdens deze hele periode dat u niet naar de kerk kon gaan, u zich op geen enkele manier verdiepte of informeerde over het christendom (CGVS I, p. 18 / CGVS II, p. 3). Nochtans verblijft u in hetzelfde opvangcentrum als diegene die u mee naar de kerk nam. Dat u met haar niet over het christendom spreekt omdat zij zelf veel problemen kent (CGVS II, p. 3), is gezien dat zij diegene was die u meenam naar de kerk weinig geloofwaardig. Uw bewering dat u daarentegen wel dagelijks bidt (CGVS II, p. 2), is evenwel onvoldoende om uw gebrek aan interesse in de leer van het christendom te verklaren. Immers redelijkerwijze kan er verondersteld worden dat een bekering tot een ander geloof een fundamentele, weloverwogen en geïnformeerde, levensgebeurtenis is."

Verzoeker onderneemt niet de minste poging teneinde de voormelde motieven te weerleggen doch laat deze geheel ongemoeid. Derhalve blijven zij onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan (het oprechte karakter van) verzoekers interesse in het christendom, dat verzoeker niet aantoonst of aannemelijk maakt dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als christen zou profileren of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd en dat verzoeker derhalve evenmin aantoonst of aannemelijk maakt dat hij ingevolge hiervan problemen zou riskeren of een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zou dienen te koesteren.

De benevens het reeds hoger besproken attest door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere motieven dan de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoeker duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door verweerder zouden zijn geschonden. Bijgevolg worden ook deze schendingen niet dienstig aangevoerd.

3.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT